

Arrest

nr. 202 559 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 januari 1979.

1.2. Op 8 juli 2008 huwt de verzoekende partij met mevrouw F.P.I.A., die de Portugese nationaliteit bezit.

1.3. Op 22 januari 2009 dient de verzoekende partij, in haar hoedanigheid van echtgenoot, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij wordt op 7 juli 2009 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.4. De verzoekende partij en mevrouw F.P.I.A. scheiden op 22 mei 2012 uit de echt.

1.5. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen vernietigt bij vonnis van 17 november 2014 het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw F.P.I.A. als zijnde een schijnhuwelijk.

1.6. Op 10 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissingen tot intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 31 mei 2017 met nummer 187 844 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) echter deze beslissingen.

1.7. Bij brief van 13 juni 2017 deelt het bestuur de verzoekende partij mee dat het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht naar aanleiding van de nietigverklaring van het huwelijk wordt heropend. De verzoekende partij wordt gewezen op de bepalingen van artikel 44, §§ 1 en 2 en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en wordt verzocht alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nuttig acht dat het bestuur hiervan kennis heeft om haar situatie correct in te schatten. Dit binnen een termijn van dertig dagen. Deze brief wordt de verzoekende partij op 14 juli 2017 ter kennis gebracht.

1.8. Op 7 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 26 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 44 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [B.S.,B.], Nationaliteit : India, Geboortedatum : 26.01.1979, Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...].

Reden van de beslissing:

Art 44 §1 en §2 van de wet van 15.12.1980 : De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De betrokkene heeft een F-kaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Portugese, in België verblijfsgerechtigde, echtgenote met wie hij huwde op 08.07.08. Hij diende op 22.01.2009 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij verkreeg een F kaart op 07.07.09. Het koppel is uit de echt gescheiden op 22.05.2012. Op 17.11.2014 werd het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr [F.P.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 14/3842/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 28.07.2015. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Europese, in België verblijfsgerechtigde, dame. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit bovengenoemd vonnis. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd.

Een eerste beslissing tot intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht werd opgesteld op 10.09.2015 en werd bij arrest nr. 187844 van 31.05.2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. Als een gevolg werd de betrokkene op 13.06.17 weer in het bezit gesteld van de F kaart gezien hij hersteld werd in zijn verblijfssituatie van voor de beslissing van 10.09.15.

Intussentijd had hij op een aanvraag tot machtiging tot een verblijfsrecht van meer dan drie maand aangevraagd overeenkomstig art 9bis van de wet van 15.12.1980 op 10.02.2016. Dit regularisatieverzoek werd onontvankelijk bevonden op 22.08.16.

Gezien door het vonnis het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene, nooit bestaan. Desalniettemin werd de betrokkene een uitnodiging verstuurd op 13.06.17, (hem betekend op 14.07.17) om overeenkomstig art 62 §1 van de wet van 15.12.1980 alle dienstige elementen voor te leggen in het kader van een nieuw onderzoek naar het behoud van zijn verblijfsrecht overeenkomstig art 44 van de wet van 15.12.1980 (het arrest nr 187844 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen indachtig).

Wij ontvingen van de betrokkene de volgende stukken op 14.07.2017:

-akte overlaten handelszaak dd 23.12.09

-brief VUB dd 23.03.2006: niet geselecteerd voor het 'program on international legal cooperation'

Uit de akte 'overdracht handelszaak' valt op te maken dat de betrokkene de handelsnaam, beklanting, handelsorganisatie handelshuurovereenkomst, interieur en handelsgoederen van de BVBA [D.] (ondernemingsnummer [...]) heeft overgenomen op 23.12.09. Op 31.05.2010 verkreeg hij de volle eigendom. Na consultatie van de kruispuntbank van ondernemingen (KBO) blijkt niet dat de betrokkene werd aangesteld als zaakvoerder van deze firma, BVBA [D.] is uiteindelijk op 18.09.2014 ambtshalve doorgehaald in het KBO wegens het niet neerleggen van de jaarrekening en vervolgens op 28.10.2014 failliet gegaan. Gezien hij volgens deze akte toch activa van deze zaak heeft overgenomen lijkt het logisch dat hij zelf een firma opricht heeft op de vestigingseenheid van BVBA [D.] maar dit viel niet terug te vinden. Mijnheer legt ook geen oprichtingsakte voor, of bewijs van uitbreiding van een reeds bestaande firma met de vestigingseenheid van de BVBA [D.]. Het is niet duidelijk wat de betrokkene hoopte te bereiken met het voorleggen van deze akte. Onze dienst heeft door opzoeken getracht dit te achterhalen maar is hierin niet geslaagd. In ieder geval is het niet duidelijk op welke wijze deze akte van de overdracht van een handelszaak relevant is om de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te nemen. Hieruit blijkt immers enkel een investering, geen economisch rendabele activiteit en al helemaal geen culturele of sociale verbondenheid met de Belgische samenleving. Bij de stukken toegevoegd bij zijn aanvraag tot machtiging tot een verblijfsrecht van langer dan drie maanden dd 10.02.2016 vinden we zijn aansluiting als zelfstandige bij [X.] voor de zaak '[T.I.]' (ondernemingsnummer [...]) en het uittreksel uit het staatsblad waarin hij aangesteld wordt als nieuwe zaakvoerder van de firma [K.CV.] (nieuwe naam [S.GCV.]) op 08.05.2015 (ondernemingsnummer [...]). Dit regularisatieverzoek meldde dat hij verschillende nachtwinkels en een restaurant in Antwerpen uitbaatte. Na consultatie van de kruispuntbank van ondernemingen blijkt dat [S.GCV.] sinds 03.07.2017 stopgezet is wegens faillissement en dat hij sinds 05.05.17 niet langer zaakvoerder is van '[T.I.]'. Als een gevolg kunnen we op heden niet concluderen dat de betrokkene een zelfstandige activiteit uitoefent in België. Indien hij nog meer economische activiteiten uitoefent heeft hij ervoor gekozen deze niet aan te brengen. Als een gevolg stellen de voorgelegde documenten noch de andere informatie in het administratief dossier ons in staat een positieve beoordeling te maken van zijn zelfstandige activiteiten en investeringen in België. In hoeverre dit falen ons in staat moet stellen de betrokkene zijn sociale en culturele integratie in het Rijk te beoordelen wordt eveneens niet geduid. Los van de moeilijke positieve conclusies die hieruit te trekken zijn moet nog vermeld worden dat de betrokkene enkel de mogelijkheid had om een zelfstandige activiteit uit te oefenen zonder gebonden te zijn aan de verplichting om een beroepskaart te hebben door het afgesloten schijnhuwelijk en het hierdoor frauduleus bekomen verblijfsrecht. Door deze frauduleus bekomen vrijstelling van beroepskaart dienden zijn in het verleden uitgeoefende activiteiten nooit door de bevoegde Belgische overheden beoordeeld te worden op de economische of andere meerwaarde van zijn project voor België. Hetzelfde geldt voor eventuele tewerkstelling in loondienst: de betrokkene is slechts vrijgesteld van zijn arbeidskaart door het frauduleus verkregen verblijfsrecht. De betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op enig uit bedrog ten opzichte van de Belgische overheid gehaald voordeel. Wat de niet-toelatingsbrief voor de 'program on international legal cooperation' dd 23.03.06 van de VUB betreft: deze dateert van toen de betrokkene op illegale wijze in het Rijk verbleef. Op dat ogenblik was betrokkene allereerste regularisatieverzoek overeenkomstig het toenmalige art 9,3° van de wet van 15.12.1980 in behandeling. Uit deze brief blijkt dat de betrokkene reeds in 2006 in het Rijk verbleef. Dit wordt niet tegengesproken door het administratief dossier. Weliswaar kunnen we niet automatisch een ononderbroken verblijf in het Rijk sinds 2006 besluiten. Er is immers geen garantie dat hij als niet verblijfsgerechtigde persoon de periode voorafgaandelijk aan de toekenning van het verblijfsrecht uitsluitend in België heeft doorgebracht. Wel toont het aan dat hij verschillende manieren (regularisatieverzoek, inschrijving VUB, schijnhuwelijk) geprobeerd heeft teneinde een verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen. De betrokkene is sinds begin 2009 in legaal verblijf in België. De betrokkene is 38 jaar. Dit houdt in dat hij het grootste deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Een re-integratie in zijn land van herkomst veronderstellen is dus niet inhumain. De in België verworven kennis en ervaringen kunnen hem dienstig zijn om een re-integratie te bespoedigen.

-getuigenis van Dhr & Mevr [G.] en [G.] [D.W. – W.] uit [H.] (de betrokkene is hen welbekend sinds geruime tijd als een goed ingeburgerd en integer persoon) zonder identiteitskaart

-getuigenis van Dhr [P.G.] (kent de betrokkene al enkele jaren. Zet zich in voor de mensen in de wijk en staat als eerste klaar omeen handje toe te steken. Betrokkene is een graag geziene persoon die vriendelijk, oprecht en integer is en aandacht heeft voor zijn directe en indirecte naasten)

-getuigenis Dhr [M.V.] (kent de betrokkene al een aantal jaren als goede vriend. Vindt hem een eerlijk en oprechte en respectabele man die hard gewerkt heeft om zichzelf en zijn familie te onderhouden. Hij is zeer behulpzaam in de Indische gemeenschap door zijn bijdrage te leveren aan culturele evenementen ed, alsdusdanig is hij een economische en sociale meerwaarde in onze maatschappij.) Zonder identiteitskaart.

-getuigenis van Mevr [N.d.H.] (kent hem als vriend van de vader van haar kind. Noemt hem 'un homme charmant et convivial. Je lui accorde toute ma confiance')

-getuigenis van Dhr [H.S.] (kent hem al twintig jaar, is 'un homme courageux et un ami loyal et généreux')

Deze getuigenissen stellen dat de betrokkene een aangename persoon is (charmant, convivial, goede vriend, vriendelijk, courageux, loyal, généreux) evenals betrouwbaar, oprecht en integer. Met andere woorden gaat het over karakterbeschrijvingen die weinig inzicht geven over de culturele en sociale verankering in de Belgische samenleving. In de kantlijn moeten we opmerken dat hij zich niet oprecht en integer getoond heeft tegenover de Belgische overheid gezien de manier waarop hij aan zijn verblijfsrecht is geraakt. Verder wordt er ook aangehaald dat hij goed ingeburgerd is, zich inzet voor de mensen in de wijk en behulpzaam is in de Indische gemeenschap door zijn bijdrage te leveren aan culturele evenementen ed. Op welke manier de betrokkene ingeburgerd is wordt niet verder uitgelegd. Onze dienst kreeg geen idee over pakweg de kennis van een van de Belgische landstalen. Het feit dat hij zich inzet voor de wijk wordt eveneens verder niet aangetoond noch waaruit zijn bijdrages bestaan bij culturele evenementen van de Indische gemeenschap. Deze verklaringen kunnen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst aan de hand van objectief verifieerbare stukken. Het feit dat hij zich inzet bij culturele evenementen binnen de Indische gemeenschap toont anderzijds aan dat hij zijn culturele banden met zijn land van herkomst levend houdt. De getuigenissen geven ons een beeld van een vriendenkring in België waaruit we dus een zeker sociaal netwerk in het Rijk kunnen opmaken. Het is anderzijds niet duidelijk of de sociale bindingen in die mate hecht zijn dat ze volstaan om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Hierbij moeten we opmerken dat deze beslissing genomen wordt zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor de betrokkene nog de kans gelaten wordt om op een correcte grond een verblijfsrecht te bekomen indien hij dit wenst. Er werden geen elementen voorgelegd waaruit blijkt in welke mate hij nog bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hieruit kunnen we niet automatisch besluiten dat die onbestaande zijn. Er werden eveneens geen medische elementen voorgelegd die een beletsel zouden kunnen vormen voor deze beslissing.

De betrokkene heeft geen familie in België. Noch uit het administratief dossier noch uit de gegevens van het rijksregister blijken enige gezins- of familiale banden. De getuigenis van Dhr [V.] stelt dat hij steeds hard gewerkt heeft voor zichzelf en zijn familie veronderstelt toch naaste familie die hij heeft onderhouden. Wij kunnen er enkel vanuit gaan dat zij in het buitenland wonen gezien hier verder geen informatie over gegeven wordt.

Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel wordt het verblijfsrecht van bovengenoemde vreemdeling ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. In een 'voorafgaande opmerking' werpt de verzoekende partij het volgende op:

"A. Procedurele waarborgen - Artikel 47 van het Handvest

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is van toepassing aangezien artikel 44 van de wet van 15.12.1980 de omzetting van artikel 35 van de richtlijn 2004/38 vormt.

Artikel 47 van het Handvest luidt als volgt:

«Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden ».

De procedurele waarborgen van artikel 47 van het Handvest zijn meer dan de optelsom van artikelen 6 en 13 EVRM. In zijn besluiten voor het arrest Samba Diouf (EHJ,28.7.2011, C-69/10) schreef advocaat generaal Cruz Villalón :

"39. Op basis van het bovenstaande ben ik van mening, los van de interpretatieve waarde van deze toelichtingen, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals dat in artikel 47 van het

Handvest van de grondrechten is vastgelegd en daarmee tot recht van de Unie is verklaard, een zelfstandig karakter verkrijgt en op zichzelf staat, en niet slechts de optelsom van de formuleringen van de artikelen 6 en 13 EVRM is".

Onder de waarborgen van artikel 6 van het EVRM staat het recht op een controle van volle rechtsmacht: « c) CONTRÔLE DE PLEINE JURIDICTION

85. Seul mérite l'appellation de « tribunal », au sens de l'article 6 § 1, un organe jouissant de la plénitude de juridiction (Beaumartin c. France, § 38). En effet, l'article 6 § 1 exige des tribunaux un contrôle judiciaire effectif (Obermeier c. Autriche, § 70). L'exercice de la plénitude de juridiction par un tribunal suppose qu'il ne renonce à aucune des composantes de la fonction de juger (Chevrol c. France, § 63) »1.

De elementen die op 20.9.2017 over de economische activiteiten van verzoeker meegedeeld werden moeten aldus in overweging genomen worden.

B. Procedurele waarborgen eigen aan de richtlijn 2004/38

Artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38 voorziet, onder de titel « procedurele waarborgen », dat : « 3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen.

Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28 ».

Artikel 27.1 van de verordening 604/2013 (Dublin III) voorziet het volgende :

«1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht».

De procedurele waarborgen waarvan de asielzoekers genieten wanneer ze een beslissing in het kader van de verordening Dublin betwisten, gelden a fortiori voor rechtszoekenden die een beslissing genomen in toepassing van de richtlijn 2004/38 betwisten.

Het begrip « daadwerkelijk rechtsmiddel », reeds vervat in de richtlijn 2004/38, werd verder door de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie toegelicht.

In het arrest Ghezelbash van 7.6.2016 (C-63/15) verduidelijkte het EHJ dat de rechterlijke controle betrekking moet hebben op alle elementen van de zaak, zelfs op de bewijzen die na de aanvaarding van het verzoek tot overname meegedeeld werden (zie ook E. NERAUDAU, « Recours effectif et transfert Dublin : une clarification essentielle de la CJUE quant à rétendue du contrôle du juge national sur la conformité des transferts Dublin », Newsletter ÉDEM, juin 2016 en EHJ, C..K. e. a. t. Slovenië, 16.2.2017, C-578/16, §64).

Zoals hierboven uitgelegd werd, gelden die waarborgen a fortiori voor verzoeker.

C. Besluit

Het feit dat een beroep in volle rechtsmacht a priori onverenigbaar lijkt met de nationale wetgeving en in het bijzonder met artikel 39/2, §2 van de wet van 15.12.1980 staat de rechten die verzoeker uit artikelen 47 van het Handvest en 31.3 van de richtlijn put, niet in de weg.

Het is vaste rechtspraak sinds het arrest Simmenthal dat :

« De nationale rechter, belast met de toepassing, in het kader zijner bevoegdheid, van de bepalingen van het gemeenschapsrecht, is verplicht zorg te dragen voor de voile werking dier normen, daarbij zo nodig, op eigen gezag, elke strijdige bepaling van de — zelfs latere — nationale wetgeving buiten toepassing latende, zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via de wetgeving of enige andere constitutionele procédure heeft te vragen of af te wachten».

Mocht uw Raad oordelen dat artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38 onvoldoende duidelijk is, dan moet de volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie gesteld worden :

"Is een nationale wetgeving verenigbaar met artikelen 31.3 van de richtlijn 2004/38 en 47 van het Handvest wanneer het niet toelaat dat de eiser in het kader van zijn beroep feiten en/of stukken meedeelt die op het moment van de beslissingname niet door de overheid gekend waren ?"

2.2. De verzoekende partij betoogt in wezen dat huidig beroep in volle rechtsmacht moet worden behandeld, omdat zij anders geen toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft. Dit met verwijzing naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Zij wijst hierbij op door haar nieuw ontwikkelde economische activiteiten, die zij niet tijdig kon aanbrengen bij het bestuur en die volgens haar in beroep mee in overweging dienen te worden genomen. Zij vraagt om, indien de Raad oordeelt

dat artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG onvoldoende duidelijk is, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie).

De Raad merkt op dat de door de verzoekende partij ontwikkelde argumenten zijn gericht tegen artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet en niet tegen de in casu bestreden beslissing. De Raad vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2 en 39/82, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Voor het begrip ‘*beslissing*’ dient te worden teruggerepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr.St. Kamer 2005-206, nr. 2479/001, 83).

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt over de beoordelingsbevoegdheid van de Raad als volgt:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad kan dus enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet zelf de wet beoordelen (zie naar analogie Cass. 17 mei 2010, S.09.0038.N).

Het Grondwettelijk Hof sprak zich daarenboven reeds uit over de vraag of het annulatieberoep beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG. Het stelde in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 het volgende:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had.

In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

[...] In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben.

Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” (punten B.16.2. en B.16.3.)

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat “*de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in de procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft*” en “*dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38 niet blijkt dat daarin meer jurisdictionele waarborgen worden voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet*” (punt B.16.3.).

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het annulatieberoep niet zou beantwoorden aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het

EVRM en artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG. Eenzelfde vaststelling dringt zich ook op wat artikel 47 van het Handvest betreft, nu uit de bepalingen in dit artikel evenmin blijkt dat daarin meer jurisdictionele waarborgen worden voorzien dan die waarin artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet.

De Raad wijst verder op de vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in grote kamer in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002, nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

De verzoekende partij verwijst nog naar artikel 27.1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Vooreerst dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij geenszins duidelijk maakt waarom de bepalingen van dit artikel 'a fortiori' van toepassing dienen te zijn op vreemdelingen die een beslissing betwisten die werd genomen in toepassing van de richtlijn 2004/38/EG. Het zijn twee verschillende Europeesrechtelijke instrumenten die op een verschillende wijze dienen te worden toegepast in de nationale rechtsorde en die allebei een duidelijk afgebakend toepassingsgebied hebben. De verzoekende partij kan dan ook niet zomaar artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 27.1 van de Dublin III-verordening aan elkaar koppelen. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar het arrest Ghezelbash van het Hof van Justitie van 7 juni 2016 (C-63/15). In dit arrest gaat het Hof van Justitie in op een precies omschreven prejudiciële vraag inzake de Dublin III-verordening. Nergens wordt er in dit arrest gesproken over de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG. Daarenboven, en ten overvloede, wijst de Raad erop dat in dit arrest nog niet kan worden gelezen dat een beroep tegen een beslissing in toepassing van de Dublin III-verordening enkel in volle rechtsmacht kan worden beslecht.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat huidig beroep, ingevolge hogere rechtsnormen dan artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, in volle rechtsmacht dient te worden behandeld. De Raad kan, waar hij in casu optreedt als annulatierechter, bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de stukken die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling.

In het licht van hetgeen voorafgaat, waaruit volgt dat er voor de Raad geen onduidelijkheid bestaat omtrent de bewoordingen van artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG, dient er verder geen prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie. Bovendien is krachtens artikel 267, derde lid van het VEU de rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cortesio, C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie, overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 44 en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerst onderdeel

Het eerste wettelijke criterium betreft de duur van het verblijf in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij sinds 2006 in België verblijft en dat dit verblijf sinds 2008 onafgebroken is.

Die lange periode wordt op de volgende manier door tegenpartij in overweging genomen:

"De betrokkene is sinds 2009 in legaal verblijf in België. De betrokkene is 38 jaar. Dit houdt in dat hij het grootste deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Een re-integratie in zijn land van herkomst veronderstellen is dus niet inhumaan. De in België verworven kennis en ervaringen kunnen hem dienstig zijn om een re-integratie te bespoedigen".

Tegenpartij had hetzelfde over een verblijf van 6 maanden kunnen schrijven. Er wordt aldus geen rekening gehouden met het lang verblijf van verzoeker in België. De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikelen 44 en 62 van de wet.

Bovendien lijkt het door tegenpartij gehanteerde criterium de vraag of een persoon het grootste deel van zijn leven in België of elders heeft doorgebracht. Impliciet zou enkel in dit eerste geval het argument van de duur van het verblijf in België beslissend kunnen zijn.

Tegenpartij stelt vervolgens dat de gevolgen van de beslissingen "niet inhumaan" zijn. Dit impliceert dat de duur van het verblijf in België enkel van doorslaggevend zal zijn als een gedwongen vertrek als "inhumaan" wordt beschouwd.

In de richtlijnen van 2.7.2009 (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52009DC0313&from=FR>) schreef de Commissie onder het punt "de duur van het verblijf in het gastland" : "de situatie van een toerist verschilt van die van iemand die vele jaren in het gastland heeft gewoond". In casu heeft verzoeker vele jaren in België gewoond en verdient zijn situatie het om anders dan die van een toerist beoordeeld te worden.

Rekening houden met de duur van het verblijf betekent dat een evenredigheidstoets moet gemaakt worden tussen de duur van het verblijf enerzijds en de intrekking van het verblijfsrecht en de gevolgen daarvan anderzijds. De evenredigheidstoets die door tegenpartij gevoerd werd bestaat er echter in:

- een motivatie te gebruiken die zelfs in geval van een toeristenverblijf of van een verblijf van 6 maanden bruikbaar zou zijn;

- impliciet te oordelen dat enkel ingeval een vreemdeling het grootste deel van zijn leven in België doorgebracht heeft het argument van de duur van zijn verblijf in België beslissend kan zijn;

- impliciet te oordelen dat enkel ingeval een gedwongen vertrek uit België "inhumaan" zou zijn het argument van de duur van het verblijf in België beslissend kan zijn.

Zulke evenredigheidstoets is onevenwichtig en schendt aldus artikelen 44 en 62 van de wet.

Tweede onderdeel

Wat de economische situatie betreft moet benadrukt worden dat dit element de rode draad van de wet van 8.7.2011 vormde. De voorwaarde economisch actief te zijn en niet ten laste van de sociale bijstand te vallen wordt in veel bepalingen van artikelen 40 en volgende van de wet hernomen. De ruimte die de bestreden beslissing aan die vraag besteedt toont ook het belang ervan voor tegenpartij.

De beoordeling van de economische toestand van verzoeker is dus een beslissende factor voor tegenpartij. De bestreden beslissing stelt dat:

[...].

Verzoeker heeft er niet voor gekozen het bewijs van zijn economische activiteiten niet aan te brengen. Hij kon echter dit bewijs enkel op 20.9.2017 leveren. Het gaat om documenten van 4.9.2017, 11.9.2017 en 15.9.2017.

Die documenten dateren aldus, ten minste wat de laatste twee betreft, van na de bestreden beslissing, maar van voor diens betekening.

Verzoeker schreef daarover.

"Die documenten hadden onmogelijk vroeger meegedeeld kunnen worden en in ieder geval onmogelijk binnen de door de gemeenten gegeven termijn aangezien mijn client eerst zijn F+- kaart terug moest krijgen vooraleer zulke financiële engagementen te kunnen nemen".

Uit die bewijzen blijkt dat verzoeker zaakvoerder van de bvba [M.] is en er personeel als keukenhulp tewerkstelt. Er moet ook benadrukt worden dat verzoeker in staat geweest is dit te doen nadat zijn F-kaart hem gedurende bijna twee jaar onwettelijk (gezien het arrest van uw Raad) ontnomen werd. De beëindiging van zijn recht op verblijf zou ook de beëindiging van het werk van die twee werknemers betekenen. Dit element is zeker een element dat zich tegen de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker verzet en aldus de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Derde onderdeel

Verzoeker spreekt Frans en Nederlands, alhoewel hij nooit lessen gevolgd heeft. Toch stelt de bestreden beslissing dat "Onze dienst kreeg geen idee over pakweg de kennis van een van de Belgische landstalen". Die kennis blijkt ten minste onrechtreeks uit de getuigenissen in het Frans en in het Nederlands die verzoeker voorgelegd heeft, en die door Dhr en Mevr [G.] en [G.] [D.W.-W.] (in het Nederlands), de heer [G.P.] (in het Nederlands) en Mevrouw [N.d.P.] (in het Frans) geschreven werden. Stellen dat tegenpartij geen idee heeft over de kennis van een van de Belgische landstalen is aldus onjuist en schendt artikelen 44 en 62 van de wet.

Vierde onderdeel

De culturele integratie van verzoeker wordt op basis van de volgende overweging betwist: "Het feit dat hij zich inzet bij de culturele evenementen binnen de Indische gemeenschap toont anderzijds aan dat hij zijn culturele banden met zijn land van herkomst levend houdt".

De culturele integratie, die één van de door de wet voorziene criteria is, wordt dus tegen verzoeker gebruikt omdat die culturele integratie een deelname aan culturele evenementen van zijn gemeenschap van herkomst is.

De integratie is een veranderend begrip in een superdiverse maatschappij, maar oordelen dat een integratie er geen is omdat het de inzet aan activiteiten van de gemeenschap van herkomst omvat, voegt een voorwaarde aan de wet toe en schendt aldus artikelen 44 en 762 van de wet.

Vijfde onderdeel

Alle elementen dienen bovendien samen gelezen te worden. De bestreden beslissing stelt dat "Het is anderzijds niet duidelijk of de sociale bindingen in die mate hecht zijn dat ze volstaan om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken".

Tegenpartij schrijft dat dit onduidelijk is, enkel op basis van de sociale verbindingen (er wordt op die manier naar de getuigenissen ter ondersteuning van verzoeker verwezen). Rekening houdend met het feit dat verzoeker Frans en Nederlands spreekt, vele jaren (volgens het criterium van de Commissie) in België gewoond heeft, er zaakvoerder van een handelszaak is waar hij twee personen tewerkstelt en een deelname aan het cultureel leven kan aantonen, had tegenpartij er zeker kunnen toe brengen een andere beslissing te nemen.

Door die elementen niet of onvoldoende in rekening te brengen heeft tegenpartij artikelen 44 en 62 van de wet geschonden."

3.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De verzoekende partij is erin geslaagd om een middel te ontwikkelen ten aanzien van de gebruikte motieven en deze motieven inhoudelijk te bekritisieren. Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 44 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 44 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de nietigverklaring van het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw F.P.I.A. als zijnde een schijnhuwelijk, om te stellen dat de verzoekende partij fraude of bedrog heeft gepleegd om in België een verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoekende partij betwist dit gegeven op zich niet. Zij betwist evenmin dat in deze situatie artikel 44 van de Vreemdelingenwet speelt.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens, zoals vereist in artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet, rekening gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin de verzoekende partij nog bindingen heeft met haar land van oorsprong. De gemachtigde van de staatssecretaris is hierbij van oordeel dat deze elementen de intrekking van het recht op vestiging niet in de weg staan. Het is deze motivering die de verzoekende partij bekritiseert.

De verzoekende partij stelt, in een eerste onderdeel van het middel, dat de lange duur van haar verblijf in België niet in rekening is gebracht, waar hetzelfde had kunnen worden geschreven voor een vreemdeling met een verblijf van korte duur. Zij merkt verder op dat de redenering van het bestuur, die de nadruk legt op het gegeven dat zij het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht in haar herkomstland, impliceert dat de duur van het verblijf in België enkel beslissend kan zijn indien dit het verblijf in het herkomstland overtreft. Verder wijst zij erop dat waar het bestuur een re-integratie in het herkomstland niet inhumain acht, dit impliceert dat de duur van het verblijf in België enkel doorslaggevend kan zijn als een gedwongen vertrek inhumain is. Zij verwijst naar richtlijnen van de Europese Commissie van 2 juli 2009 inzake de duur van het verblijf in het gastland en waarin wordt aangegeven dat dit vereist dat de situatie van een toerist verschillend wordt beoordeeld dan de situatie van iemand die reeds vele jaren in het gastland heeft gewoond. Zij is van mening dat de motivering in de bestreden beslissing ook toepasbaar is op een vreemdeling met kort verblijf en haar situatie het verdient om anders te worden beoordeeld dan deze van een toerist. Zij is van mening dat de doorgevoerde toetsing onevenredig is.

In de bestreden beslissing wordt concreet het volgende opgenomen inzake de duur van het verblijf in België: *“Uit deze brief blijkt dat de betrokkene reeds in 2006 in het Rijk verbleef. Dit wordt niet tegengesproken door het administratief dossier. Weliswaar kunnen we niet automatisch een ononderbroken verblijf in het Rijk sinds 2006 besluiten. Er is immers geen garantie dat hij als niet verblijfsgerechtigde persoon de periode voorafgaandelijk aan de toekenning van het verblijfsrecht uitsluitend in België heeft doorgebracht. Wel toont het aan dat hij verschillende manieren (regularisatieverzoek, inschrijving VUB, schijnhuwelijk) geprobeerd heeft teneinde een verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen. De betrokkene is sinds begin 2009 in legaal verblijf in België. De betrokkene is 38 jaar. Dit houdt in dat hij het grootste deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Een re-integratie in zijn land van herkomst veronderstellen is dus niet inhumain. De in België verworven kennis en ervaringen kunnen hem dienstig zijn om een re-integratie te bespoedigen.”*

De Raad wenst hierbij evenwel ook te benadrukken dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen. In casu is er zo sprake van een intrekking van een verblijfsrecht omdat dit is verkregen door fraude of bedrog, die de rechtmatigheid van dit verblijfsrecht vanaf het begin aantast niettegenstaande dit is gedekt door een verblijfstitel. Deze situatie is duidelijk te onderscheiden van de situatie van een vreemdeling die langdurig in België verblijft op rechtmatige, onbetwiste basis, situatie waarop de verzoekende partij zich ten onrechte lijkt te beroepen. Zij kan geen gerechtvaardigde verwachting koesteren dat haar situatie, met inbegrip van de duur van haar verblijf in België, op gelijke wijze wordt beoordeeld als de situatie van een vreemdeling die wel op onbetwist rechtmatige wijze langdurig in België verblijft. Daarnaast hangt de duur van het verblijf in België uiteraard ook samen met de vraag naar de in België opgebouwde economische, familiale, sociale en culturele banden en de vraag of er nog banden zijn met het herkomstland. Hoe langer het verblijf in België, hoe uitgebreider de banden met dit land zo veelal zullen zijn en hoe vervreemder de betrokkene verder kan zijn van zijn herkomstland. Over de economische, familiale, sociale en culturele banden met België is afzonderlijk gemotiveerd en er is ook nader gemotiveerd waarom de mate van binding met het herkomstland het nemen van de bestreden beslissing in casu niet in de weg staat.

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden aanvaard dat de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, en haar concrete individuele situatie, wel degelijk in rekening zijn gebracht, waaronder ook de door haar voorgelegde stukken in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht. Er blijkt hierbij op zich niet dat de thans voorliggende situatie wordt behandeld als deze van een vreemdeling in kort verblijf of toerist, waar wordt erkend dat de verzoekende partij sinds 2006 in België aanwezig is en sinds 2009 hier onafgebroken heeft verbleven en waar verder uitgebreid wordt ingegaan op de tijdens het verblijf opgebouwde banden met dit land zoals deze blijken uit de door haar voorgelegde stukken.

De verzoekende partij bekritiseert het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij zijn belangenafweging over (onder meer) de duur van het verblijf in België, rekening hield met de gegevens

dat zij het grootste gedeelte van haar leven buiten België heeft doorgebracht en dat niet blijkt dat een re-integratie in het herkomstland inhumain is. Het bestuur kon evenwel in alle redelijkheid dergelijke gegevens betrekken bij zijn beoordeling, waar de duur van het verblijf in België ook draait om de vraag of de verbondenheid met de Belgische samenleving niet zodanig sterk is dat niet langer in redelijkheid van de betrokkene kan worden verwacht dat deze zich opnieuw integreert in het herkomstland. Wat dit laatste betreft, speelt de vraag of de betrokkene aldaar is geboren en getogen en de vraag hoelang de betrokkene aldaar verbleef een rol, net als de vraag of een re-integratie in redelijkheid mogelijk is. Hiermee heeft het bestuur ook geenszins op algemene wijze geoordeeld dat enkel indien een terugkeer naar het herkomstland inhumain zou zijn of enkel indien de duur van het verblijf in België dat in het herkomstland overtreft, de duur van het verblijf kan leiden tot het behoud van het verblijfsrecht. Hij heeft enkel verschillende relevante elementen in zijn beoordeling betrokken, samen met andere, en vastgesteld dat in casu de duur van het verblijf niet kan leiden tot het behoud van het verblijfsrecht. De verzoekende partij laat na concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op het kennelijk onredelijk of onevenwichtig karakter van de beoordeling dat de duur van het verblijf in België in casu niet rechtvaardigt dat het frauduleus verkregen verblijfsrecht wordt ingetrokken. Er blijkt wezenlijk ook niet dat de verzoekende partij, hiertoe uitgenodigd door het bestuur, inzake de duur van het verblijf in België concrete argumenten had aangebracht die niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht door het bestuur. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf in België of dat de beoordeling hieromtrent kennelijk onredelijk of onevenredig is.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het middel handelt over de economische situatie van de verzoekende partij in België. Zij refereert aan de nieuwe stukken die zij op 20 september 2017, na het nemen van de bestreden beslissing, overmaakte aan het bestuur en waarmee zij wenste aan te tonen sinds 1 augustus 2017 zaakvoerder te zijn van de bvba M. en in die hoedanigheid twee arbeiders onder contract te hebben. Zij argumenteert dat zij deze bewijsstukken niet eerder, tijdig, kon overmaken aan het bestuur, waar deze dateren van respectievelijk 4, 11 en 15 september 2017 en waar zij eerst haar F+-kaart diende terug te krijgen na het eerdere vernietigingsarrest van de Raad, vooraleer deze financiële engagementen aan te gaan.

De Raad herhaalt dat bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing enkel rekening kan worden gehouden met de stukken die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling. De verzoekende partij geeft niet aan dat de thans door haar aangehaalde stukken inzake haar economische activiteiten in België reeds voorlagen bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en maakt evenmin aannemelijk dat deze het bestuur gekend dienden te zijn. Dit betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad ook nog op het volgende. Op 14 juli 2017 werd de verzoekende partij in kennis gesteld van de brief van 13 juni 2017 waarin het bestuur haar meedeelde dat het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht naar aanleiding van de nietigverklaring van het huwelijk werd heropend en waarin haar werd gevraagd alle nuttige documenten en elementen aan te brengen in de zin van onder meer artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het enkele gegeven dat de Raad op 31 mei 2017 overging tot de nietigverklaring van een eerdere beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht betekende ook nog niet dat de verzoekende partij er mocht vanuit gaan dat zij het verblijfsrecht kon behouden. Zij diende zich er in deze periode dan ook van bewust te zijn dat het aangaan van nieuwe economische engagementen kon botsen op een mogelijk nieuwe beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht. De beslissing om de verzoekende partij als zaakvoerder te benoemen bij de bvba M. gaat verder, blijkens de voorgelegde stukken, reeds terug tot de bijzondere algemene aandeelhoudersvergadering van 15 mei 2017. Er blijkt niet dat het gegeven dat dit besluit pas op 4 september 2017 ter griffie van de rechtbank van koophandel van Antwerpen werd neergelegd en pas op 14 september 2017 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad, de verzoekende partij verhinderde hiervan reeds een stuk naar voor te brengen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er ook nog op dat in de bestreden beslissing zeer uitgebreid wordt ingegaan op de economische activiteiten van de verzoekende partij zoals deze het bestuur wel gekend waren. Zo wordt vastgesteld dat de verzoekende partij de volle eigendom had van de bvba D., maar deze firma op 28 oktober 2014 failliet is gegaan. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt niet in te zien hoe het voorleggen van de akte van overdracht van deze handelszaak in casu relevant is, nu hieruit enkel een investering blijkt, maar geen economisch rendabele activiteit en al helemaal geen culturele of sociale

verbondenheid met de Belgische samenleving. Er wordt verder vastgesteld dat de verzoekende partij ook nog zaakvoerder was bij een andere firma, T.I., maar dit niet langer het geval is sinds 5 mei 2017. Waar zij verder eveneens zaakvoerder was van de firma K., later de firma S., stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat ook deze firma werd stopgezet wegens faillissement op 3 juli 2017. Hij oordeelt dat bijgevolg geen positieve beoordeling kan worden gemaakt van de zelfstandige activiteiten van de verzoekende partij en hieruit ook geen sociale en culturele integratie blijkt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een eigen onderzoek heeft gevoerd en rekening heeft gehouden met recente elementen. De verzoekende partij gaat er met haar betoog verder geheel aan voorbij dat in de bestreden beslissing ook het volgende wordt gemotiveerd: *“Los van de moeilijke positieve conclusies die hieruit te trekken zijn moet nog vermeld worden dat de betrokkene enkel de mogelijkheid had om een zelfstandige activiteit uit te oefenen zonder gebonden te zijn aan de verplichting om een beroepskaart te hebben door het afgesloten schijnhuwelijk en het hierdoor frauduleus bekomen verblijfsrecht. Door deze frauduleus bekomen vrijstelling van beroepskaart dienden zijn in het verleden uitgeoefende activiteiten nooit door de bevoegde Belgische overheden beoordeeld te worden op de economische of andere meerwaarde van zijn project voor België. Hetzelfde geldt voor eventuele tewerkstelling in loondienst: de betrokkene is slechts vrijgesteld van zijn arbeidskaart door het frauduleus verkregen verblijfsrecht. De betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op enig uit bedrog ten opzichte van de Belgische overheid gehaald voordeel.”* De verzoekende partij laat na om op deze motivering verder in te gaan.

Het tweede onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij betoogt vervolgens, in een derde onderdeel van het middel, dat haar kennis van de landstalen onrechtstreeks blijkt uit de getuigenverklaringen in het Nederlands en het Frans die zij voorlegde. Zij stelt dat het dus onjuist is te stellen dat de voorliggende stukken niet toelaten kennis te krijgen over de kennis van een van de landstalen. Het kan evenwel geenszins als incorrect of kennelijk onredelijk worden beoordeeld waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de loutere voorlegging van getuigenverklaringen die zelf zijn opgesteld in het Nederlands of het Frans nog niet toelaat de kennis van de verzoekende partij zelf van een van de landstalen vast te stellen. De getuigenverklaringen leren niet in welke taal de verzoekende partij met deze personen communiceert, zodat niet blijkt waarom een kennis van een landstaal uit deze verklaringen zou blijken. Een nadere toelichting hierbij ontbreekt ook. Ook dit onderdeel van het middel wordt niet aangenomen.

Het vierde onderdeel van het middel handelt over de mate van culturele integratie van de verzoekende partij in België, en in zekere zin ook over de vraag naar de banden die nog bestaan met het herkomstland. De verzoekende partij stelt dat haar deelname aan culturele evenementen in de Indiase gemeenschap in België ten onrechte niet wordt aanvaard als bewijs van integratie in België, en wel omdat het een inzet is voor activiteiten van de gemeenschap van het herkomstland, en ten onrechte tegen haar wordt gebruikt. Zij stelt dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat dit de enige culturele evenementen zijn in België waarop zij zich beriep ten overstaan van het bestuur. Verder dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het geheel van de motieven. Er wordt zo in de eerste plaats gesteld dat waar in de voorgelegde verklaringen op eer wordt ingegaan op de karaktereigenschappen van de verzoekende partij, dit nog niets zegt over haar culturele en sociale verankering in België. Hierbij wordt ook opgemerkt dat de verzoekende partij zich geenszins oprecht en integer heeft gedragen tegenover de Belgische overheid waar zij door fraude of bedrog werd toegelaten tot een verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris vervolgt dat in de getuigenverklaringen niet wordt verduidelijkt op welke manier de verzoekende partij is ingeburgerd. Ook merkt hij op dat niet verder wordt aangetoond dat zij zich inzet voor de wijk en ook niet blijkt waaruit haar bijdragen bij culturele evenementen van de Indiase gemeenschap dan precies bestaan. Hij oordeelt dat deze verklaringen, wat de culturele integratie betreft, op zichzelf genomen niet kunnen volstaan, waar deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst aan objectief verifieerbare stukken. Om deze redenen aanvaardt de gemachtigde van de staatssecretaris geen culturele integratie die zich verzet tegen de intrekking van het verblijfsrecht. Het betoog van de verzoekende partij dat haar deelname aan culturele evenementen in de Indiase gemeenschap in België niet wordt aanvaard als bewijs van integratie in België, en wel omdat dit evenementen zijn in de Indiase gemeenschap, mist feitelijke grondslag. Aldus overtuigt zij ook niet dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze niet wordt aanvaard als reden die zich verzet tegen de intrekking van het verblijfsrecht, waar hiervan onvoldoende concreet en overtuigend bewijs voorlag. Het betoog van de verzoekende partij gaat niet concreet in op deze motivering. De Raad

benadrukt verder dat de bijkomende vermelding in de bestreden beslissing dat indien de verzoekende partij zich inzet bij culturele evenementen binnen de Indiase gemeenschap dit erop wijst dat er nog culturele banden zijn met het herkomstland, niet zozeer een motivering over de integratie in België betreft, als wel over de mate waarin van de verzoekende partij kan worden verwacht haar leven opnieuw op te nemen in het herkomstland.

Uit het geheel van de motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen inzake de culturele integratie die hem ter kennis werden gebracht. Een kennelijk onredelijke beoordeling hieromtrent wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Het vierde onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag en wordt niet aangenomen.

In een vijfde onderdeel van het middel betoogt de verzoekende partij ten slotte dat gelet op haar kennis van het Nederlands en Frans, haar langdurig verblijf in België, het gegeven dat zij zaakvoerder is van een bedrijf en in het kader hiervan twee personen tewerkstelt en het gegeven dat zij kan aantonen deel te nemen aan het culturele leven, een andere beslissingname en beoordeling inzake haar sociale banden met België, mogelijk was. Zij stelt dat deze elementen niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht. De Raad herhaalt evenwel dat het bestuur kon oordelen dat een kennis van een landstaal niet of onvoldoende blijkt uit de voorgelegde stukken, alsook dat geen voldoende concreet en overtuigend bewijs voorlag van een culturele integratie die zich kan verzetten tegen de intrekking van het verblijfsrecht. De nieuwe stukken inzake een nieuwe economische activiteit in België lagen verder niet reeds voor bij het bestuur en kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in huidige procedure. Het louter herhalen van de (lange) duur van het verblijf in België, die wel degelijk mee in rekening is gebracht, volstaat daarnaast niet om de motivering van de bestreden beslissing aan te tasten. Met dit betoog wordt andermaal niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een relevant element ten onrechte niet of onvoldoende in rekening heeft gebracht of dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onevenredig is. Het louter wijzen op de duur van het verblijf in België maakt nog niet dat het incorrect of kennelijk onredelijk is waar de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf weliswaar een zeker sociaal netwerk opbouwde, maar het niet vaststaat dat deze sociale banden met België zodanig hecht zijn dat ze kunnen maken dat het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet wordt ingetrokken. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de eerder aangevoerde elementen herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 44 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS